

Sámuel, Jézus és az első Pünkösd

(Néhány gondolat a prófétálásról)

2018.02.24.

Suhai György

Sámuel próféta szerepe első látásra nem tűnik olyan különlegesnek a Biblia Nagy Történetében. Egy próféta a sok közül, az első az ÓSZ-i próféták sorában. Nem volt benne semmi különleges, nem vitt véghez hatalmas, hitből fakadó hőstettek. Nem szenvedett igazán a hitéért, nem halt mártírhálált sem, egyszerűen csak kitartóan, megalkuvás nélkül közvetítette Isten Szavát az egyre istentelenebbé váló Saul király és Izráel népe felé. Ám ha egy kicsit közelebbről megvizsgáljuk az elhívását és behelyezzük mindazt, ami az elhívása körül történt Isten Nagy Történetének a kontextusába, akkor nem csak Sámuel próféta üdvtörténeti szerepéről tudhatunk meg többet, hanem a mi saját szerepünkről és Isten ránk, az Ő ÚSZ-i népére vonatkozó tervéről és szándékáról is.

Sámuel próféta elhívása a következő felütéssel indul:

1 Sám 3:1 Abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem volt gyakran látomás [héb. *házón*].

Ez egy fájdalmas ténymegállapítás. Ne felejtjük el, hogy a bírák rendkívül sötét időszakának a végén járunk, mely időszak alatt „*mindenki azt cselekedte, amit jónak látott*” (Bír 21:25) és a nép egyre távolabb került Istentől és az Ő Kijelentésétől. Isten, úgy szólván elhallgatott és csak nagyon ritkán szólalt meg (pl. Bír 6:8, 11; 13:3). A Példabeszédek könyvében ez áll:

Péld 29:18 Ha nincs mennyei látás [héb. *házón*], elvadul a nép.

Sámuel egy elvadult, az Isten Szavától, kommunikációjától, kijelentésétől elidegenedett, elszokott nép közé születik meg. Ilyen körülmények között, ebben a „csendben” szólítja meg őt Isten. Egy olyan időszakban, ráadásul Isten házában, amikor külsőleg nagyjából minden menetrend szerint zajlott. Működött a templomi papság, az istentiszteleti liturgia, folyt az áldozatbemutató¹, ott állt a szentély Silóban, benne a Szentládával, bizonyára a Tóra tanítása is rendszeresen hangzott, sokan továbbra is feljártak a szentélyhez a nagy ünnepeken, a Tóra előírásai szerint, ám mindezek a külsőségek mégsem biztosították automatikusan Isten jelenlétét az Ő népe számára. Ezt jelzi az is, amikor a filiszteusok minden gond nélkül elrabolják a szentládát, az Isten jelenlétének a szimbólumát, Izráel nagy megdöbbenésére (1 Sám 4:11). Isten valóságos jelenlétét, népe között lakozását ugyanis nem a szentláda, nem a templom, még csak nem is az írott és tanított Tóra biztosította, hanem Isten aktuális, élő, újra és újra frissen hangzó és hallható Kijelentése, melyet akkor a próféták közvetítettek, és amely természetesen mindig összhangban volt az írott Kijelentéssel (a Tórával). Isten ugyanis egy élő Isten, aki mindig is folyamatosan beszélgetni, kommunikálni akart az Ő népével, csakúgy, mint egy férj a szeretett feleségével, vagy mint egy szerető Apa az ő gyermekeivel.

Isten hallgatása, csendje mindig egy vést jósló jel volt Isten népe számára, amit soha nem szabadott normálisnak tekinteni és ma sem szabad annak tekinteni. Amikor egy gyülekezet vagy egy hívő ember nem vagy csak nagyon ritkán éli át azt, hogy Isten aktuálisan, személyre szabottan vezet, tanácsolja vagy szólítja meg, az nagyon nagy baj. Ez az elhidegülés, az Isten jelenléte égető hiányának a jele, ami ellen sürgősen tenni kell valamit, különben „elvadul”, elkorcsosul a nép és a hívő ember. Ha azt állítjuk, hogy az ilyen direkt, személyes kijelentések, próféciák által történő isteni kommunikáció időszaka csak a próféták korára illetve az ÚSZ-i korszak kezdetére (Jézusra és az apostoli korra)

¹ Az is jelzés értékű, hogy Éli főpap fiai visszaéltek a papi hivatásukkal és az áldozatokkal (1 Sám 2:13skk).

korlátózódott, azzal Isten folyamatos, ma is valóságos jelenlétét kérdőjelezzük meg és az Istennel való kapcsolatot a bibliaolvasás, gyülekezetbe járás és más egyébként helyes és szükséges kegyességi gyakorlatok (egy intézményessé vált vallás) keretei közé szorítjuk, mely külsőségek ma ugyanúgy nem képesek önmagukban biztosítani vagy garantálni Isten valóságos jelenlétét, mint a bírák idejében zajló vallásos gyakorlat és külsőségek. Isten jelenlétét ma is Isten aktuális szava, élő, friss, személyes kommunikációja biztosítja számunkra. Nem abból tudhatjuk biztosan, hogy velünk van az Isten, hogy van Bibliánk, hogy olvassuk, értjük, tanulmányozzuk, netán tanítjuk azt, vagy hogy van egy élő gyülekezet, ahová járunk, ahol jó tanításokat hallhatunk, hanem hogy ha Isten beszél velünk és vezet minket. Pontosán ezt jelzi Sámuel próféta színrelépése is:

1 Sám 3:19-21 Sámuel pedig fölnövekedett, és az ÚR vele volt, és semmit sem hagyott a földre hullani beszédéből **20** És megtudta egész Izráel Dántól Beérsebéig, hogy az ÚR prófétájaként rendelte Sámuel. **21** És az ÚR újból **kezdettséggel megjelent Silóban, mert [vagy amikor] kijelentette magát Sámuelnek Silóban az ÚR beszéde által.**

Sámuel személye volt tehát az átmenet Isten hallgatása és megszólalása, Isten jelenlétének hiánya és jelenlétének visszatérése között. És ilyen értelemben Sámuel prófétának kulcsszerepe volt Isten Történetében.

Isten csendje, azaz jelenlétének hiánya fel kell, hogy rázzon bennünket! Amikor nincs látás, nincs isteni vezetés, nincs vízió és úgy érezzük, hogy teljesen magunkra vagyunk utalva egy-egy élethelyzetben és nem értjük, nem halljuk Isten szavát, ott szinte biztos, hogy a mi vevőkészülékünkkel van baj. Valami elválasztott, „elvádtott” minket Isten valóságos jelenlététől. Nem normális az, hogy keresztyének széles tömegei élnek úgy az életüket, hogy nincs határozott vezetésük, kijelentésük, látásuk Istentől az életükre, az elhívásukra, a családjukra, a gyermekeikre vagy akár a szolgálatukra nézve, a naponkénti személyes isteni vezetésről, „látásról” nem is beszélve. Ugyanolyan ösztönösen, a sötétben tapogatózva teszik a dolgukat, mint a világ fiai. Jobb esetben a megújított értelemre, általános bibliai alapelvekre vagy a belső békességre hivatkozva próbálják pótolni Isten személyes, konkrét vezetése átélésének a hiányát. Ezzel nem állítom azt, hogy Isten ne vezetne ezek által (ld. Rm 12:2; Kol 1:9). Csupán azt állítom, hogy furcsa lenne, ha egy apa állandóan csak azt mondogatná a gyermekeinek, amikor azok kérdeznak tőle valamit, vagy amikor ő akar közölni velük valamit, hogy használd az eszedet, olvasd el, amit korábban írtam neked vagy hagyatkozz a belső megérzéseidre, és soha nem beszélne konkrétan és személyesen velük. De hogy is várhatnánk, hogy Isten szóljon hozzánk, ha nem töltünk elegendő időt Vele?

Jób 33:14-15 Hiszen szól az Isten egyféleképpen vagy kétféleképpen is, de nem veszik észre! **15** Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre.

Mint minden más, úgy ez is az apaképre megy vissza. Arra fogunk számítani a mennyei Édesapánktól, amit a földi apánktól megszoktunk. Ha a földi apánk távolságtartó volt, aki ritkán és keveset beszélgetett velünk és ezért úgy éreztük, hogy magunkra vagyunk utalva, akkor ilyenek fogjuk látni a mennyei Édesapánkat is. Ha a földi apukánk csak akkor szólt hozzánk, ha valami fontos dolgot akart közölni velünk, vagy amikor hibáztunk, vagy ha valamit kérni akart tőlünk, akkor azt fogjuk gondolni, hogy a mennyei Apukánk is csak ilyen esetekben szól hozzánk. Ha a földi apukánk csak azokra a kérdéseinkre válaszolt, amiket ő is fontosnak gondolt, a „buta” kérdéseinket pedig elengedte a füle mellett, akkor azt fogjuk gondolni, hogy a mennyei Apukánk is így viszonyul a kérdéseinkhez. Ha úgy éreztük, hogy minidig tennünk kell valamit ahhoz, hogy felkeltsük az apukánk figyelmét és szóba álljon velünk, vagy legalább reagáljon valamit arra, amit tettünk, akkor ugyanerre fogunk számítani a mennyei Apukánktól is. Ha a földi édesapánk közösség- és kommunikáció megvonással reagált arra, amikor rosszat tettünk, akkor erre fogunk számítani a mennyei Apukánktól is.

Nagyon sok keresztyén rohan, fut, szolgál, tervez, szervez, buzgolkodik az Úrért, de egyszerűen nem tud elcsendesedni, megállni Isten előtt, ritkán és keveset imádkozik, olvas Bibliát és még ritkábban böjtöl (mely három dolog az Istennel való kapcsolat ápolásának három legfontosabb eszköze kellene, hogy legyen) és ezért nagyon ritkán is éli át azt, hogy Isten személyesen szólítja meg őt. És ezért jutnak el sokan arra a következtetésre, hogy Isten ma már nem szól olyan direkt módon, ahogy az ÓSZ-ben szólt. Pedig mennyi ígéret van már az ÓSZ-ben is arra, hogy Isten egészen konkrétan válaszolni fog népének, ha kérdeznek tőle.

Zsolt 17:6 Hívtalak, **mert te felelhetsz nekem**, Istenem! Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet!

Zsolt 20:6 Most tudom, hogy az ÚR megsegíti felkentjét; **válaszol neki szent egéből** jobbjának segítő erejével.

Zsolt 38:15 Mert téged vártalak Uram, **te válaszolsz** Uram, Istenem!

Zsolt 91:15 Ha segítségül hív engem, **én válaszolok neki**.

Jer 33:3 Kialts hozzám és **én válaszolok**.

Zak 10:6 Mert én vagyok az Úr, az ő Istenük, és **én válaszolok**.

Dávid is ilyen közvetlen, beszélő viszonyban volt Istennel. Még a költözésével kapcsolatban is egészen konkrétan válaszolt neki Isten, amikor megkérdezte Őt:

2 Sám 2:1-2 Ezek után megkérdezte Dávid az Urat: Fölmenjek-e Júda valamelyik városába? Így felelt neki az Úr: Menj föl. Dávid azt kérdezte: Hova menjek? Ő így felelt: Hebronba.

Isten csak akkor nem válaszolt az ő népének, akkor nem szólt hozzájuk, amikor ők szándékosan figyelmen kívül hagyták a rendelkezéseit és tudatos engedetlenségben éltek.

Péld 1:28-30 Akkor majd segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg őket; keresnek engem, de nem találják meg. **29** Azért, mert gyűlölték a tudományt, és nem az ÚR félelmét választották. **30** Nem engedtek tanácsomnak, megvetették minden feddésemet.

Ugyanezt látjuk az engedetlenné vált Saul királynál is, aki a királysága kezdetén még többször is kapott konkrét útmutatást az Úrtól, de élete végén már hiába kérdezte az Urat, az többé már nem felelt neki:

1 Sám 28:6 Megkérdezte hát Saul az Urat, de az Úr nem felelt neki sem álomlátás, sem az urím², sem a próféták által.

De az alaphelyzet mindig is az volt, hogy amikor a nép követte az Urat, törekedett a szent életre, élő közösségben volt Vele és kérdezett Tőle valamit vagy Hozzá kiáltott, akkor Ő válaszolt és ezt is ígérte nekik.

Ézs 58:9 Ha kiáltasz, **az Úr válaszol**. Ha jajgatsz, Ő azt mondja: íme, itt vagyok.

Zak 13:9 Segítségül hívja majd az én nevemet és **én válaszolni fogok neki**; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

---

² A prófétai szón kívül volt még egy másik gyakran használt eszköze is az isteni kommunikációnak: az *urim* és a *tumim*, amelyek a főpap mellvértjén (az efódon) voltak és úgy tűnik, hogy első sorban eldöntendő kérdésekre kaphattak választ a kérdezők Istentől ennek segítségével (2 Móz 28:30; 1 Sám 14:41; 30:7-8; Ezsd 2:63).

Ez az élő kommunikáció különböztette meg Istent a *néma bálványoktól*, akiket hiába kérdezett a nép, sosem feleltek nekik (Ézs 46:7; Hab 2:18; 1 Kor 12:2)! Ez az isteni kommunikáció fog kiteljesedni az új égen és az új földön: „*Mielőtt kiáltanának, én már válaszolok, még beszélnek, és én már meghallgattam.*” (Ézs 65:24).

Csak hogy nem vagyunk többé sem a bírák korában, sem az ÓSZ időszakában, amikor Isten valóban ritkábban beszélt az ő népével és azt is csak egyes kitüntetett embereken (a prófétákon) keresztül tette. Volt ugyanis egy Pünkösöd! Amikor Isten nyelve „megeredt” az ő népével való kapcsolatában és minden addigi szintet meghaladó módon kezdett el kommunikálni velünk, a Krisztus halálának köszönhetően! Nézzük meg, pontosan mi is történt Pünkösdkor.

Isten beteljesítette az Ő Lelke kitöltéséről szóló, egyik legfontosabb ősi próféciaát, melynek jeleként az apostolok és a velük levő tanítványok elkezdtek nyelveken szólni, azaz idegen nyelven beszélni „*Isten felséges dolgairól*” (Apcsel 2:11). A nép értetlenkedve állt a szokatlan mennyei jelenség előtt és csodálkozva kérdezték, hogy „*vajon mi akar ez lenni*” (Apcsel 2:12). Mire Péter előlép és a következő magyarázatot adja nekik:

Apcsel 2:15-18 Nem részegek ezek, amint ti állítjátok, hiszen a napnak harmadik órája van, **16** hanem ez az, amit megjövendölt Jóel próféta: **17** És az **utolsó napokban** – ezt mondja Isten – kitöltök Lelkemből **mindenkire**, és **prófétálnak** fiaitok és leányaitok, és ifjaitok **látomást** látnak, véneitek pedig **álmokat** álmodnak. **18** Még szolgálaimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és **prófétálnak**.

Az utolsó napokban élünk! Most van az a korszak, amiről Jóel beszélt, és ami az első Pünkösddel vette kezdetét! Amiképpen az ÓSZ-ben Sámuel próféta, úgy az ÚSZ-ben Jézus képezte az átmenetet Isten hallgatása és megszólalása, Isten jelenlétének hiánya és jelenlétének visszatérése között. Jézus személye a kapocs az ÓSZ és az ÚSZ korszaka között. Vele kezdődött meg a jelen korszak, azaz az „utolsó napok/idők” korszaka.

Zsid 1:1-2 Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan [az ÓSZ korszaka] az atyákhoz a próféták által, **2 ez utolsó időkben** [az ÚSZ korszaka] **Fia által szólt hozzánk**.

Jézusban maga Isten Szava öltött testet (Jn 1:1) és Isten jelenléte vált kézzelfoghatóvá, testközelivé (Mt 1:23). És amiképpen Sámuel prófétával kezdődően elindult az isteni kommunikáció és egészen az intertestamentális korig (Kr. e. 445-ig Malakiás prófétával bezárólag) tartott, ugyanúgy Jézussal is beindult egy még intenzívebb, még közvetlenebb, még előbb isteni kommunikáció, ami egészen Jézus második eljövételéig fog tartani, vagyis az Isten és az Ő népe kapcsolatának kiteljesedéséig (a „teljességig”, 1 Kor 13:8-10), azaz az új ég és föld eljövételéig.

Mielőtt Jézus visszatért volna a mennybe, megígérte, hogy az ő elmenetele után is beszélni fog a benne hívőkkel, vezetni fogja őket, további dolgokat fog kijelenteni nekik, méghozzá az ő Szentleke által.

Jn 16:13-15 Amikor eljön az, aki az igazság Lelke, **elvezet majd titeket** minden igazságra. Mert nem magától **szól**, hanem azokat **szólja**, amiket hall, és a bekövetkezendőket **kijelenti** nektek. **14** Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és **kijelenti** nektek. **15** Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és **kijelenti** nektek.

Ha háromszor is megismétli, hogy a Szentlélek további dolgokat fog „kijelenteni” nekünk, akkor bizony ez egy igen meghatározó és nyomatékos ígélet. Tehát nem szabad úgy tekintenünk Jézus személyére, mint akiben Izráel Istene csupán egyszer szólalt meg, hogy kijelentse magát, majd miután mindent elmondott és leíratott (a Bibliában) az Ő ÚSZ-i népének, az apostolok halálával

bezárólag, újra elhallgatott. Épp ellenkezőleg! Jézus színrelépésével az élő Isten, 400 év csend után, újra *elkezdett* beszélni az Ő népével és azóta is folyamatosan beszél! Csak sokszor mi nem halljuk az Ő hangját, mert az egyházi hagyományaink, teológiánk, vagy épp kegyességi irányzatunk süketévé tett minket Isten ma is folyamatosan hangzó szavára, kommunikációjára. Na, de térjünk vissza Péter pünkösdi prédikációjához.

Meglepő, hogy Péter nem a jól ismert ézsaiási próféciaát idézi a nyelveken szólás jelenségének magyarázataként, amit Pál idéz ugyanezen jelenség magyarázatánál:

1 Kor 14:21-22 A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegenek ajkával szólok ehhez a néphez, és így sem fognak hallgatni rám azt mondja az Úr.” **22** A nyelvek tehát jelül vannak, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek.

Vö. Ézs 28:11-12³.

Péter nem a nyelveken szólásról kezd el beszélni, meg sem említi azt a zavarodott szemlélődők kérdésére adott válaszában. Nem annak funkcióját, működését magyarázza a gyülekezeten belül, hanem arról kezd el beszélni, hogy mire utal ez a furcsa jelenség. Azt mondja, hogy annak a korszaknak a *kezdetét* jelzi ez, amiről Jóel próféta beszélt. Vagyis most van az az utolsó üdvtörténeti korszak, Isten kozmikus Nagy Történetének utolsó előtti felvonása, azaz az „utolsó idők”, aminek az egyik legfőbb mozzanata az, hogy Isten kiárasztja Szentlelkét az Ő népe *minden egyes újjászületett tagjára*, melynek az lesz a következménye, hogy Isten személyesen is kijelenteni magát az Ő népe tagjainak, méghozzá olyan formában, ahogy ezt az ÓSZ-ben tette. Ez abban fog megnyilvánulni, hogy Isten népének tagjai álmokat fognak álmodni, látomásokat fognak látni és prófétálni fognak! Vagyis ugyanazokat fogják átélni, ami az ÓSZ-ben csupán kitüntetett személyek, a próféták (és egyes királyok) privilégiuma volt.

4 Móz 12:6 Ha valaki az ÚR **prófétája** közöttetek, annak megjelenek **látomásban**, vagy **álomban** beszélek vele.

Vagyis az ÓSZ-i korszak rendkívüli, relatíve ritka, egyedi, természetfölötti megtapasztalásai, Isten az ő népével való kommunikációját illetően az ÚSZ-i időszakban általánossá válnak és minden hívő tapasztalatává lesznek⁴. És pontosan ez volt Mózes kívánsága! Történt ugyanis egy érdekes esemény Mózes idejében. Isten ugyanazt a Szentlelket, ami Mózesben volt ideiglenesen „megosztotta”, azaz kitöltötte még másik 70 vénre (vezetőre) is, aminek ugyanez lett a következménye:

4 Móz 11:25 Mihelyt pedig megnyugodott rajtuk a Lélek, prófétáltak⁵, de többször már nem.

³ Volt egy másik érdekes ézsaiási prófécia is, ami szintén a nép körében tapasztalt „részegségre” (lelki bódultság) adott isteni magyarázat volt, és ami szintén egyfajta lélek kiöntésével és a prófétálással volt összefüggésbe hozva, mely így hangzott: „Részegek ők, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert kiöntötte rátok az Úr a mély álom lelkét és bezárta szemeiteket: a prófétákat, és befedte fejeiteket: a [látomást] látókat” (Ézs 29:9-10). Ez a prófécia tehát nem Isten kommunikációját, hanem Isten hallgatását magyarázza, a fent idézett Péld 29:18-hoz hasonlóan. A nép azért volt kivetkőzve önmagából, azért viselkedett úgy, mint egy részeg ember, mert nem hallotta Isten szavát. Ezt a részegítő csendet (lelki bódultságot) töri meg Isten Pünkösdkor azzal, hogy a „mély álom lelke” helyett a „kijelentés Lelkét” tölti ki az ő népére. Pünkösöd tehát nem csak a bábeli zűrzavar, hanem az Ézsaiás korában tapasztalható lelki kábultság megszüntetése, felszámolása is volt.

⁴ Ábrahám próféta volt, aki olyan közeli kapcsolatban volt Istennel, hogy Isten az ő barátjának nevezte (Ézs 41:8). Jézus mindannyiunkat az ő barátainak nevez (Jn 15:14-15), ami azt jelzi hogy mindannyian olyan közel vagyunk Istenhez, mint Ábrahám volt.

⁵ Itt is szervesen összekapcsolódik a Szentlélek munkája/Isten jelenléte a prófétálással. Érdekes, hogy ez esetben nem a nyelveken szólás volt a jele a Szentlélek kitöltésének.

Ez amolyan ízelítő lehetett Isten csodálatos, jövőbeni tervének kibontakozásából⁶, amibe Mózes mintegy prófétai módon „belelátva” így sóhajtott föl:

4 Móz 11:29 Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, hogy az ÚR a Lelkét adná rájuk!

Ez történt meg Pünkösdkor (vö. Ézs 32:15)! Isten ugyanazt a Szentlelket töltötte ki az Ő ÚSZ-i népére, mint Aki Mózesben, az ÓSZ-i prófétákban és a legteljesebb módon Jézusban is ott volt.

1 Pét 1:10-11 Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a **próféták**, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak, **11** nyomozva, hogy melyik vagy milyen időre jelentette azt ki **Krisztus bennük levő Lelke**.

Logikusnak tűnik tehát, hogy mi is ugyanazokat tapasztaljuk, amiket a próféták tapasztaltak, az Istennel való személyes kapcsolatban és kommunikációban. Jézusban ugyanis Isten újra testközelivé, személyessé lett az Ő népe számára, akit János a „próféták Lelke Istenének” nevez (Jel 22:6). Mi ebben a Jézusban vagyunk, a Krisztus Lelke pedig folyamatosan bennünk lakik (Jn 14:17)! Micsoda egység! Micsoda bensőséges közösség! Családban vagyunk, meghitt közösségben a Szentháromsággal és a mi mennyei Apukánk nagyon szeret beszélgetni velünk, az ő gyermekeivel.

Rm 8:15-16 Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a **fiúság Lelkét** kaptátok, aki által azt kiáltjuk: Abbá, Atya [Apa, Édesapa]! **16** Maga a **Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk**.

Ezt az isteni kommunikációt jelzi az is, hogy úgy tűnik Jézus minket, az ő követőit, is prófétáknak nevez (Mt 10:41; 23:34; Jel 11:18). Ezért buzdít Pál arra, hogy „*buzgón kívánjátok a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok*” (1 Kor 14:1). Vágyjatok arra, hogy Isten beszéljen hozzátok! Vágyjatok Isten valóságos jelenlétének a megtapasztalására! Isten egy beszédes Isten! Isten Lelke a fiúság Lelke, a kommunikáció, a kijelentés Lelke! A mi mennyei Édesapánk beszélni, beszélgetni akar velünk és így akar valósággal jelen lenni közöttünk. Ő mindig is ki akarta jelenteni az Ő népének az ő akaratát, szándékát.

Ám 3:7 Az én Istenem, az ÚR, semmit sem cselekszik addig, míg meg nem jelenti titkát szolgálóinak, a prófétáknak.

Ha ez igaz volt az ÓSZ-ben, mennyivel inkább igaz kell, hogy legyen az ÚSZ-ben! Ezt tette Jézus is az ő tanítványaival:

Jn 15:15 Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondtalak, mert **mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek**.

Mi Jézus barátai vagyunk, aki továbbra is barátaiként akar viszonyulni hozzánk és ő, mint igazi „barát”, szintén nagyon szeret beszélgetni velünk és ki akarja jelenteni nekünk a mi Atyánk szándékát. Ezért figyelmeztet Pál arra, hogy „*a Lelket meg ne oltsátok! A prófétálást meg ne vessétek!*” (1 Thessz 5:19-20; vö. Ézs 63:10). El ne utasítsátok, meg ne vessétek Isten „beszédes” jelenlétét! Sőt, egyenesen azért imádkozik, hogy „*a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kijelentés Lelkét, hogy őt megismerjétek/az ő megismerésében.*” (Ef 1:17).

⁶ Ez hasonló epizód lehetett ahhoz, amikor Jézus a 12-őn kívül még másik 72 (70) tanítványt is hatalommal és erővel ruház fel, hogy ők is prédikálják az evangéliumot, ördögöket űzzenek és betegeket gyógyítsanak (Lk 10), ami ugyanazt a csodálatos jövőt vetítette előre, amikor Isten az egész népre kiterjeszti a Szentlelket (természetfeletti) ajándékait.

1 Kor 14:5 Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de **még inkább azt, ha prófétálnátok**, mert nagyobb az, aki prófétál, mint aki nyelveken szól, kivéve, ha megmagyarázza, **hogy a gyülekezet épüljön.**

A prófétálás, azaz Isten friss, aktuális, személyre/gyülekezetre szabott kijelentése a gyülekezet épülésének egyik legfontosabb eszköze. Ki merné azt állítani, hogy csak az ősgyülekezeteknek volt szükségük épülésre? A prófétálás ugyanis Isten valóságos, természetfeletti jelenlétét közvetíti és teszi mindenki számára érzékelhetővé, ma is, mely jelenlét nélkül a gyülekezet csupán jó szándékú emberek gittegyületévé silányul, ahol Isten valóságos jelenlétét változatos programokkal, egyre több vallásos gyakorlattal és liturgikus elemmel próbálják pótolni. Pál így folytatja:

1 Kor 14:24-25 ha mindnyájan prófétálnak [ami egy kívánatos dolog lenne], és bemegy egy hitetlen vagy avatatlan [külsős, érdeklődő], az mindenkitől feddésben és ítéletben részesül, **25** és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, hirdetve, hogy **bizonyal Isten lakik köztetek.**

Egyik barátom számolt be arról, hogy amikor egy általam is hitelesnek tartott hívő testvérünk imádkozott érte, négy olyan konkrét, éppen őt foglalkoztató dologért is könyörgött, amiről a barátomon kívül senki nem tudhatott, és amit ezzel a testvérral sem osztott meg. Amikor felhívott, hogy beszámoljon erről a döbbenetes élményéről, nekem azonnal a fenti 1 Kor 14:24-25 jutott eszembe.

Egy amerikai lelkipásztor ismerősömmel (Darrin Patrick) történt, hogy amikor egy férfi jött hozzá lelkigondozói beszélgetésre, beszélgetés közben Darrin gondolataiban egy szoba jól kivethető képe jelent meg, melynek részletei egyre határozottabban körvonalazódtak, miközben hallgatta lelkigondozottját. Egy idő után megállította a férfit és megkérdezte tőle, hogy ismerős-e neki a gondolataiban megjelent szoba. Ahogy elkezdte leírni a szoba berendezési tárgyait, a férfi ijedten csak ennyit mondott: „de hisz ez az én szobám!”. A Darrin által kapott képen a férfi egy TV képernyővel szemben ült, úgyhogy Darrin nyíltan megkérdezte a férfitől, hogy nincs-e gondja a pornófilm nézéssel és az önkielégtetéssel. A férfi összetört és sírva csak ennyit mondott: „Ezt soha nem mertem volna senkinek elmondani”. És innentől kezdődött az igazi lelkigondozás.

Isten jelenlétének egyik kézzelfogható bizonyítéka, hogy olyan dolgokat, titkokat jelent ki nekünk, amikről mi magunktól nem tudhatnánk, akárcsak egykor Dánielnek.

Amikor Nebukadneccár király álmot álmodik és azt kéri a babiloni bölcsektől, hogy magát az álmot is mondják el neki, hogy elhiggye, hogy az álom jelentését is meg tudják mondani, a bölcsek a következő kifogással állnak a király elé:

Dán 2:9-11 Nincs ember a földön, aki a király dolgát megjelentethné. Mert az a dolog, amit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, aki azt megjelentethné a királynak, **hanem csak az istenek, akik nem laknak együtt a hús-vér emberekkel.**

Vagyis nincs olyan ember, akivel olyan bizalmi, közvetlen, beszélő viszonyban lennének az istenek, hogy megtudakolhatná tőlük egy másik ember ki nem mondott gondolatát (álmát). Az istenek, a babiloni bölcsek szerint nem laknak az emberek között és nem is beszélgetnek velük⁷. Erre a hamis

⁷ És ezzel azt is beismerik, hogy ők valójában nincsenek is kapcsolatban az istenekkel, vagyis a bölcsességük csupán emberi, legrosszabb esetben ördögi bölcsesség. Érdekes kérdés, hogy vajon az ördög (akinek a hatalmával ezek a babiloni bölcsek működtek, hasonlóan a fáraó varázslóihoz) képes-e olvasni a gondolatainkat. E történet alapján úgy tűnik, hogy nem képes. A bölcsek is elismerik, hogy egyedül az „istenek”

isten-képre cáfol rá Dániel, amikor a király és a bölcsek megdöbbenésére megmondja a király álmát és annak hiteles, Istentől jövő magyarázatát is.

Dán 2:18, 21-23 Akkor Dániel előtt föltárult a titok éjjeli látomásban, Dániel pedig áldotta az eget Istent... Bölcsességet ad a bölcseknek és tudományt az értelmeseeknek. **Ő tárja föl a mély és elrejtett dolgokat, tudja, mi van a sötétségben**, és világosság lakik vele... Mert **tudtul adtad nekünk** a király dolgát.

Ezt mondja Dániel a királynak:

Dán 2:27, 30, 45 Előttem pedig nem azért tárult föl ez a titok, mert minden élőnél bölcsebb vagyok, hanem azért, hogy az álom értelme a király tudomására jusson, és **megértsd szíved gondolatait... A nagy Isten adta tudtul** a királynak azt, ami majd ezután lesz.

Az élő Isten egy beszélő Isten, aki annyira közel van és volt mindig is a benne bízókhoz, hogy ki tudja jelenteni nekik nem csak a saját tervét és szándékát, hanem még más emberek legrejtettebb gondolatait, titkait is. Ő egy olyan Isten, „*aki kijelenti gondolatait az embernek*” (Ám 4:13). Ez a titok-kijelentés különbözteti meg az élő Istent minden más „halott” istentől és úgy tűnik, hogy ez az egyik leginkább kézzel fogható bizonyítéka Isten létezésének és jelenlétének ma is. Ezt ismeri el és ismeri fel a király is:

Dán 2:47 Valóban a ti Istenetek az istenek Istene, és a királyok ura, és a **titkok kinyilatkoztatója**, mivel te megjelentetted ezt a titkot!

1 Kor 14:25 és így **szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek**, úgyhogy arcra borulva imádjá Istent, hirdetve, hogy **bizonnyal [az élő] Isten lakik köztetek**.

És miért volt képes Dániel Isten titkait kijelenteni? Mert „isteni (szent)lélek volt benne” (Dán 4:5; 5:11)!

Vagyis Pál apostol azt mondja, hogy Dániel próféta különleges istenélménye Isten ÚSZ-i népének általános tapasztalatává lett, hiszen ugyanaz az Isten jött közénk Jézus Krisztusban és lakozik közöttünk az Ő Szentlélek által, aki Dániel prófétának is titkokat jelentett ki. Ugyanaz az „isteni Szentlélek” lakik bennünk, aki Dánielben volt.

Nemrég számolt be egy másik (érsekvadkert) hívő ismerősöm arról, hogy amikor késő este hazaérve ki akarta nyitni a bejárati ajtót, egy „hang” azt mondta neki, hogy menjen és keresse meg X. Y.-t. Nagyon fáradt volt, le akart feküdni, s ezért megpróbálta elhessegetni ezt a hangot, gondolván, hogy biztos hallucinál. De újra szólt a hang: „Menj és keresd meg X. Y.-t!” Kezdte sejteni, hogy Jézus/a Szentlélek szól hozzá (nem ez volt az első ilyen élménye), úgyhogy útnak indult és nem sokkal később meg is találta a megnevezett illetőt az egyik mellékutcában, eszméletlenül feküdvé az út szélén. Ha nem talál rá, reggelre egészen biztosan halálra fagyott volna (tél volt, hó volt, késő este és mínuszok röpködtek). Magához vette arra az éjszakára és ezzel megmentette az életét.

Egy idős amerikai misszionárius barátom, aki hosszú ideig Magyarországon szolgált 2013-ban visszaköltözött Amerikába, mivel lezárult az itteni szolgálata. 2014-ben Jézus autóvezetés közben szólt hozzá (hasonlóan, mint a fenti ismerősömhöz) és azt mondta neki, hogy menjen vissza Magyarországra. Ekkor már 72 éves volt és a nyugdíjas éveit tervezgette, nem igazán vágyott már el otthonról és ezért ő is megpróbálta elhessegetni ezt a hangot (neki se ez volt az első ilyen élménye), de hiába. Kérte az Urat, hogy akkor legalább mondja meg, hogy miért kell neki visszamennie

---

képesek erre. A gondolatolvasásra kizárólag az élő Isten képes. Jézusban is ez az Isten jött el közénk, aki „*magától is tudta, mi van az emberben*” (Jn 2:25; vö. Mt 9:4; Lk 6:8 stb.).

Magyarországra, de nem kapott választ. Azt viszont már megtanulta, hogy mindenkinek jobb az, ha engedelmeskedik az ő Urának. Azt is megmutatta neki az Úr, hogy Diósjenőre kell visszatérnie, épp oda, ahová mi nem sokkal azelőtt költöztünk. Már kb. egy hete Magyarországon volt és még mindig nem értette, hogy miért kellett visszajönnie. Mi, mindeközben, a diósjenői lelkésztől megtudtuk, hogy van a faluban egy amerikai misszionárius. Elkértem a telefonszámát, felhívtam és egy nagyon jól beszélgettünk. Utólag mondta el nekünk Clint (így hívják), hogy miután letettük a telefont, Jézus (a „hang”) csak annyit mondott, hogy „őértük jöttél vissza”. Még most is könnybe lábad a szemem, ha visszaemlékezem Istennek erre a különös, személyes, céltudatos, gyengéd gondoskodására. A mi Jézusunk ugyanis nagyon jól tudta, hogy hamarosan rendkívüli lelki segítségre lesz szükségünk, mert nem sokkal később hihetetlen nehézségeket fogunk megélni a misszióban. És ezért kész volt még arra is, hogy a világ egy távoli tájáról ideküldje hozzánk az ő egyik idős, tapasztalt és az Ő szavát halló és annak engedelmeskedő gyermekét. Nehéz lenne ezek után azt állítani, hogy Clint nem Jézus hangját hallotta. Mert *„az én juhaim hallják az én szavamat, én ismerem őket és ők követnek engem”* (Jn 10:27) – mondja Jézus. Hogy is tudnánk követni és egyre jobban megismerni Jézust anélkül, hogy rendszeresen hallanánk az ő élő, friss, aktuális, személyes hangját és vezetését?

Rm 8:14 Mert akiket Isten Lelke vezet, azok Isten fiai.

Pál feltűnően sokat beszél a gyülekezeten belüli prófétálásról, annak rendjéről és szabályairól. Nem tiltja, hanem csupán szabályozza azt, hogy elkerülje az esetleges zűrzavart és visszaéléseket, ami abból adódhat, hogy mindenki egyszerre, egymást überelve, mintegy a másik szavába vágva akarja közölni azt, amit megértett Istentől:

1 Kor 14:29-33 A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, és a többiek ítélik meg. **30** De ha közben egy másik ott ülő **kap kijelentést**, az előbbi hallgasson el. **31** Mert **mindnyájan prófétálhattok egyenként**, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást nyerjen. **32** A prófétalelkek pedig engednek a prófétáknak. **33** Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.

A prófétálás és a próféták Isten egyik legfontosabb ajándéka az Ő népe számára, mellyel építeni, gazdagítani, kiteljesíteni szeretné az Ő népét.

Rm 12:6 Mivel külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár **prófétálás** a hitünkkel arányosan [használjuk].

Ef 4:11-14 És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket **prófétáku**l, némelyeket evangélistáku, némelyeket pedig pásztorokul és tanítóku, **12** hogy felkészítse a szenteket a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, **13** míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra, **14** hogy többé ne legyünk kiskorúak, akiket ide-oda dobál és hajt bármiféle tanítás szele az emberek megtevesztése és a tévelygés ravaszága és csalárdsága által.

Vö. 1 Kor 12:28.

Úgy tűnik tehát, hogy mindnyájan prófétálhatunk, azaz vágyakozhatunk arra, hogy Isten személyesen is szóljon hozzánk és általunk, de ez nem jelenti automatikusan azt, hogy ha ezt átéljük, akkor mi is „próféták” vagyunk. Vannak tehát Isten népében *próféták* (némelyek) és vannak, akik *prófétálnak* (sokan). Ugyanezt látjuk Dávid idejében is. Akkor is volt két ún. „próféta” (Gád és Nátán, 2 Krón 29:25) Isten népében, akiket Isten hívott el erre a tisztségre és voltak többen, akik „prófétáltak” (1 Krón 25:1-4). Ugyanaz a minta ismétlődik. Ugyanaz az Isten, ugyanaz a Nagy Történet.

Aki azt mondja, hogy Krisztus mai egyházának már nincs szüksége prófétákra vagy a prófétálás, Isten aktuális (pl. a gyülekezet vagy valamelyik gyülekezeti tag konkrét helyzetére vonatkozó) kijelentését közlő ajándékára (pl. mert már a kezünkben van az írott Kijelentés⁸), az ezzel azt is állítja, hogy már nincs szükség a szolgálatra való felkészítésre sem, a Krisztus test építésére, a lelki érettségben való növekedésre, sem a tévitanításokkal szembeni védelemre vagy legalább is nem úgy, ahogy kezdetben volt. Épp ellenkezőleg! Mindennél nagyobb szüksége van most mindezekre Krisztus egyházának, hiszen sokkal több és nagyobb kihívással kell most világszerte szembenéznünk, mint az első évszázadban.

Egyik, számomra hiteles pünkösdi pásztor barátom (akivel, ironikus módon, egy református lelkésztovbkképzőn ismerkedtem meg) mondta el egyszer, hogy mindkét gyülekezetplántálásuk azzal indult, hogy próféciában/kijelentésben megkapták, hogy mely városokban kell új gyülekezetet plántálniuk. Ezzel egy időben több család is megértette Istentől, hogy ezekbe a városokba kell költözniük, hogy ott közreműködjenek az új gyülekezetek építésében. Mindkét gyülekezet szépen épül és virágzik. Bevallom őszintén, hogy én eddig nem sokat hallottam az efféle „gyülekezetplántálási stratégiáról”. Pedig ez kísértetiesen hasonlít ahhoz, amit az Apostolok cselekedeteiben is olvasunk:

Apcsel 13:1-5 Antiókiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernak is hívtak, és a cirénei Lucius és Manaén, aki Heródeszel, a negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, és Saul. **2** Amikor egyszer ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, **azt mondta a Szentlélek:** Válasszatok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket. **3** Így aztán, miután böjtöltek és imádkoztak, kezüket rájuk tették, és elbocsátották őket. **4** Ők pedig **a Szentlélektől kiküldve** lementek Szeleukiába, majd onnan elhajóztak Ciprusba. **5** Amikor Szalamiszba értek, az Isten igéjét a zsidók zsinagóáiban hirdették.

Timóteus elhívásában és kegyelmi ajándékának elnyerésében is fontos szerepe volt a prófétálásnak:

1 Tim 4:14 Ne hanyagold el **a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófétálás által kaptál,** a vének kézrátételével. Vö. 2 Tim 1:5.

1 Tim 1:18 Ezt parancsolom neked, fiam Timótheus, **a rólad szóló korábbi próféciák szerint...**

Látjuk tehát, hogy egy szolgálatra való isteni elhívás is jöhet Istentől jövő prófécia formájában.

Kedves ismerőseink is így kapták az elhívásukat arra, hogy kezdjenek el Verőcén egy TRX sportmissziót. Amikor tudunk, mi is elmegyünk az edzésekre, a feleségemmel együtt, és személyesen is tanúsíthatjuk, hogy valóban áldás van ezen az egyre bővülő szolgálaton. Az edzések imádsággal kezdődnek és a végén napi Ige felolvasással illetve imádsággal zárulnak. Nem csak a gyülekezetből járnak az edzésekre. Edzés közben és az edzések végén is számtalan lehetőség kínálkozik a beszélgetésre és a hitünk természetes megosztására.

A Zsidókhoz írt levélben az áll, hogy akik a gyülekezethez csatlakoztak, azok „*megízlelték az Isten jó beszédét*” (Zsid 6:5), ami persze vonatkozhat a gyülekezetben felolvasott apostoli levelekre, evangéliumi beszámolókra és a folyamatosan hangzó tanításra is (akkor még nem volt írott

---

⁸ Sokan azt vallják, hogy azért volt szükség kezdetben ezekre az Isten Kijelentését közlő lelki ajándékokra, mert akkor keletkezett a Biblia. De miután az írott Kánon lezárult, ezek az ajándékok megszűntek. Ha ez valóban így volna, ha valóban csak a Szentírás megszületése miatt (annak megszületéséig) lett volna szükség a Kijelentést közlő ajándékokra, akkor miért nem került be minden a Szentírásba, amit az apostoli korban élő próféták kijelentettek, vagy amit az akkori gyülekezeti tagok prófétáltak?

Újszövetség), de nem kizárt, hogy éppen a próféták, prófétai ajándékkal bírók által közvetített friss, aktuális, személyes isteni beszédre, kijelentésre céloz itt a szerző. Hogyan is tudnánk élni e nélkül a valóságos személyes isteni jelenlét, kapcsolat és kommunikáció nélkül? A hangsúly az Istennel való élő kapcsolaton van, ami egyszerűen elképzelhetetlen a mennyei Édesapánkkal való rendszeres kommunikáció nélkül. De hisz épp ezt a rendszeres kommunikációt ígérte meg Isten az új szövetség keretén belül:

Ézs 59:21 Ilyen az én szövetségem velük – mondja az ÚR –, **Lelkem, amely rajtad nyugszik, és beszédeim, amelyeket szádba adtam, nem távoznak el szádból és utódaid szájából és utódaid utódainak szájából** – így szól az ÚR – mostantól fogva mindörökké!

Isten beszélni akar és beszélni is fog az Ő népével!

Mit nem értek mindezen?

Nem állítom, hogy Isten kizárólag vagy legfőképpen álmokon, próféciaikon és látomásokon keresztül kommunikál az Ő népével, azaz hogy csak ezek a megnyilvánulások lehetnek Isten személyes kommunikációjának meghatározó eszközei. Isten velünk való kommunikációjának legfőbb eszköze ma is az Ő írott Kijelentése, a Szentírás, melynek rendszeres olvasása, tanulmányozása, hallgatása elengedhetetlen az Istennel való kapcsolat ápolásához. A jóeli prófécia azonban azt jelzi, hogy Isten és a Vele való kapcsolat nincs a Biblia keretei közé szorítva (Isten nagyobb a Szentírásnál) és Ő nem csak a Szentíráson keresztül szeretne „beszélgetni” velünk és ezért mi se akarjuk megkötni Isten kezét abban, hogy hogyan szóljon hozzánk. Mind a prófétálás, mind az álmok, mind a látások fontos kommunikációs eszközök, ahol az utóbbiak mindig a Biblia tekintélyének vannak alárendelve, ám Isten számtalan más módon keresztül is szólhat hozzánk, pl. benyomások, gondolatok, egy-egy, a gondolatainkban megjelenő kép vagy szó, reggeli csendesség, imádság, szívünket megérintő bibliai Ige, bibliai üzenet, prédikáció, dicsőítés, körülmények, valamilyen tapasztalat, testvéri szó vagy tanács által, sőt akár még egy szamár (4 Móz 22:28) vagy egy cipőreklám által is.

Jó néhány évvel ezelőtt egy lánnyal való ismerkedés közben elkezdtem elbizonytalanodni afelől, hogy vajon ez a kapcsolat tényleg az Úrtól van-e. Vonzódtam nagyon ehhez a lányhoz, a szívem akarta ezt a kapcsolatot, de belül egyre erősödő nyugtalanságot éreztem. A mozgólépcsőn állva őszintén megkérdeztem az Urat, hogy vajon ez a kapcsolat kedves-e Őelőtte vagy ez csak egy „magam választotta út” (ezeket a szavakat használtam). Amikor kiértem a peronra, egy óriásplakát fogadott, ami egy cipőt reklámozott, és amelyen a következő felirat állt: „A magad útját járod”. Talált, süllyedt!

Egy másik hasonló helyzetben, amikor szintén össze voltam zavarodva érzelmileg és nagyon nagy harc dúlt bennem egy másik lánnyal kapcsolatban, ismét megkérdeztem az Urat. S noha valamiért mindig is ellene voltam az úgy nevezett „jelkérésnek”, kínomban még is azt kértem Istentől, hogy csak most az egyszer adjon nekem egy jelet, amiből megtudhatom, hogy mi az Ő akarata azzal a lánnyal kapcsolatban. Az utcán sétáltam ekkor, és amikor befejeztem az imádságot, épp egy olyan autó ment el mellettem, aminek a rendszáma „JEL-127” volt! „Hozzám kiált és én válaszolok” (Zsolt 91:15) – ígéri meg Isten.

Éppen egy évvel ezelőtt történt, amikor a reggeli csendességeimben Ábrahám történetét tanulmányoztam, hogy az egyik reggel önkéntelenül a következő kérdés fakadt fel a szívemből az Úr felé: „Ha a nemzéképtelen Ábrahámnak tudtál adni egy gyermeket és Neked tényleg semmi sem lehetetlen, akkor adj a fiunknak is egy kistesót!” Másnap reggel megcsörrent a telefon, a gyámügytől hívtak, hogy előző nap, tehát amikor a kérésemet elmondtam az Úrnak, megszületett egy kisbaba,

akiről az anyukája lemondott és örökbe fogadható és ők ránk gondoltak. Alig pár hónapja adtuk be csak a kérelmünket, a várakozási idő általában 3-5 év szokott lenni és, mint kiderült, a 776.-ak voltunk a várakozási listán! Hogy hogyan kerültünk hirtelen az 1. helyre, arra nincs emberi magyarázat. *„Mert én vagyok az Úr, az ő Istenük, és én válaszolok.”* (Zak 10:6).

Az egész hívő életem egy hasonló isteni válasszal kezdődött, amikor rögtön az újjászületésemkor megkaptam a tanítói, pásztori szolgálatra való elhívásomat. Életem első komolyabb párkapcsolatának fájdalmas véget érésekor az ágyamra borulva sírtam, vigasztalhatatlanul, amikor Isten valóságosan belépett az életembe az Ő Szentlelke által. Egy csapásra minden keserűségem elszállt és elképesztő öröm és boldogság költözött a szívembe. Ezzel egyidejűleg egy nagyon erős vágy is ébredt bennem arra, hogy a Bibliát tanítsam, amit akkor már egy jó ideje olvastam is, többnyire vallásos kötelezettségből (nem sokat értettem belőle). Szinte önkéntelenül fakadt fel belőlem a kérés Isten felé, hogy *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjek?”*. Akkoriban a Timóteus 2. levelénél tartottam és a 4. fejezet következett, melyből a következő Ige talált szíven, amikor az újjászületésem után ismét kinyitottam a Bibliát: *„Hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, fedj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással!”* (2 Tim 4:2). És így is lett. Nem sokkal ezután bekapcsolódtam a Pasaréti Református Gyülekezetbe és idővel elkezdtem bibliórákat tartani és csendesheteken szolgálni. Majd bekapcsolódtam egy bibliaiskolai szolgálatba, elvégeztem a teológiát és jelenleg a budapesti Fiúság Akadémián tanítok, illetve a Nógrád megyei cigányok között hirdetem az igét, ahol, a tanítás mellett, rengeteg lehetőség nyílik az intésre, fedésre és buzdításra is. Az újjászületésemkor életemben először valóban megtapasztaltam annak valóságát, amiről a gyerekkori hittanórákon oly sokat énekeltünk: *„Ha hívom Őt, Barátomat, Ő mindig válaszol”*. Miért is lenne ez másként? Meg vagyok győződve róla, hogy Ő ma is mindig válaszol, csak nem mindig azonnal és nem mindig úgy, ahogy várnánk és nem is mindig hallom meg az ő választát. Soha nem Isten hallgat el (ez közösségmegvonás lenne), hanem csupán mi válunk süketté és vakká Isten szavára. És még csak azt se merném állítani, hogy a bűneink miatt. Hanem talán sokkal inkább amiatt, mert állandóan pörgünk és nem töltünk időt Vele, nem tudunk megállni, elcsendesedni, ráhangolódni az Édesapánkra. Pedig haj, de szeretne Ő időt tölteni, beszélgetni velünk, egyszerűen csak ránk figyelni és megfürdetni minket az Ő szeretetében!

Zof 3:17 Veled van az ÚR, a te Istened, Ő erős és megtart. Nagy örömmel örül neked, lecsendesít szeretetével, ujjongással örvendezik neked.

Ilyen a mi Apukánk!

Egy ideje krónikus székrekedés gyötör. Reggelente szorulással, telítettség érzéssel kelek. Az orvosok nem találnak semmit. Egyik reggel egy kissé elkeseredve megkérdeztem az Urat, hogy mi ez a betegség, és hogy mire számíthatok. Félkómásan lebotorkáltam a konyhába és kivettem egy bögrét a konyhaszekrényből, melyen az alábbi bibliai idézet állt: *„Ha szorult helyzetben vagyok is, te megtartod életemet.”* (Zsolt 138:7)! Van vagy 15 bögrénk, melyek egy jó részét ajándékba kaptuk és egészen eddig a pillanatig nem is tudtam, hogy van egy ilyen feliratú bögrénk is.

A jóeli próféciában felsorolt kommunikációs eszközök listája tehát nem teljes, ami azt jelzi, hogy Jóel csupán Istennek azt a szándékát szerette volna kifejezni, hogy ő ugyanúgy, ugyanolyan konkrétan és személyesen szeretne az Ő ÚSZ-i népe minden egyes tagjával beszélni és szeretne velük ugyanolyan személyes kapcsolatban lenni, ahogy egykor az ő prófétáival beszélt és amilyen személyes kapcsolatban volt velük.

A bibliai Nagy Történet egységét, az Ő- és ÚSZ közti folytonosságot hangsúlyozza ezzel Jóel és Péter, azt az alapelvet, hogy *Isten ugyanúgy cselekszik ma is, ahogy a múltban cselekedett*. Nem két történet van, egy régi, meg egy új, hanem egyetlen Nagy egybefüggő Történet. Mi ugyanannak a

történetnek vagyunk a szereplői és örökösei, amelynek az ÓSZ-i próféták és az ÓSZ-i Isten népe is voltak. Ugyanaz az Isten beszél velünk és szól hozzánk továbbra is, mint aki az Ó ÓSZ-i népével beszélt. Ne lepődjünk meg azon, hogy Ő továbbra is ugyanúgy szeretne beszélgetni velünk, ahogy korábban is tette. Sőt, még annál is gyakrabban és intenzívebben, Jézus engesztelő áldozatának köszönhetően! Jézusban ez az Isten ugyanis most még közelebb jött hozzánk és ezért még közvetlenebb kapcsolatban lehetünk Vele, mint arról egy ÓSZ-i zsidó ember valaha is álmodott, és amely közvetlenség nagyon kevesek (Ádám, Ábrahám, Mózes, Dávid, Dániel és a próféták) osztályrésze és tapasztalata volt csupán az ÓSZ időszakában. Micsoda kiváltság Isten kozmikus Drámájának éppen ebben a mostani felvonásában élni! Kár lenne kimaradni Isten személyes, aktuális, élő kommunikációjából azzal, hogy mindezt az ÓSZ-re és a jelen felvonás kezdeteire korlátozzuk csupán.

Én először akkor kezdtem egészen kézzelfogható módon átélni az isteni kommunikációnak és jelenlétnek ezt a jóeli megnyilvánulását, amikor 2015-ben, egy (református) gyülekezeti ifi sítáborban megálmodtam édesanyám váratlan halálát, ami másnapra be is következett. Isten ilyen különös módon készített föl engem erre a rendkívül szomorú hírre.

Néhány évvel később három ifisünk számolt be arról, hogy amikor a Triglavot megmászták (2864m magas hegycsúcs Szlovéniában), a hegytetőn óriási szélviharba keveredtek, ami teljesen elzárta őket a külvilágtól. Rájuk is esteledett és már semmit sem láttak. Nem számítottak órára, hiszen nyár volt, úgyhogy rövidnadrágban és egy szál pólóban vágtak neki a hegymászásnak. A mobiltelefonjaik már rég lemerültek, a szendvicsek és innivalók is elfogytak. A biztos fagyhalál fenyegette őket. Tudták, hogy sürgősen le kell jutniuk a hegyről, amíg még tudják mozgatni a végtagjaikat, de fogalmuk sem volt, hogy merre induljanak. Ekkor egy zöldes fény jelent meg nekik, amit ugyan nem nagyon tudtak mire vélni, mégis úgy döntöttek, hogy elindulnak a fény irányába. Ez a „fény” vezette le végül őket a hegyről. Hogy pontosan mi lehetett ez a mozgó fényforrás és honnan jöhetett, azt egyikük sem tudta megmondani, de mindegyikük meg volt győződve róla, hogy Isten ezáltal a jelenség (látomás) által mentette meg akkor az életüket.

A legfrissebb élményem az volt, amikor néhány hónappal ezelőtt, egy szabadító szolgálat során, Isten elkezdte kijelenteni nekem, majd többünknek is azoknak a démonoknak a neveit, amelyek a megszállott asszonyban voltak, majd pedig többen, több ízben is megálmodtuk ugyanazokat az álmokat, amiket ez az asszony álmodott (Dániel prófétához hasonlóan) és amiket addig soha, senkinek sem mondott el. És történt olyan is, hogy két közbenjáró testvérünk kapott olyan „látomásokat” (képeket), amelyek szintén a megszállott asszonnyal kapcsolatos, általa eltitkolt dolgokra derítettek fényt. És amikor őszintén megkérdeztem Jézust, hogy mi akar ez lenni, és hogy ez egyáltalán normális-e, a válasz, az éppen aznapra sorra kerülő bibliai szakaszból így hangzott: *„Bízatok! Én vagyok! Ne féljete!”* (Mk 6:50). Az Ézsaiás könyvében pedig, nem sokkal később, a következőket olvastam: *„Mostantól fogva új dolgokat tudatok veled, titkolt dolgokat, amelyekről nem tudtál... Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem volt nyitva régóta.”* (Ézs 48:6, 8).

Miért volt furcsa számomra ez a megtapasztalás? Mert egy olyan egyházi közezből, kegyességi irányzatból jövök, ahol ilyeneket mi nem tapasztaltunk, ahol az ilyen megtapasztalások egyszerűen nem részei a hívő életnek, az Istennel való kapcsolatnak („nem volt nyitva a fülünk” ezekre). De időközben megismerkedtem olyan hívő (az életük alapján hiteles) testvérekkel is, akik meg egy olyan egyházi közezből jönnek, ahol ezek a tapasztalatok természetes velejárói az Istennel való kapcsolatnak és nem is tudják elképzelni ezek nélkül a hívő életet. Kinek van igaza? Igaz ugyan, hogy sok negatív tapasztalatról, a prófétálással vagy a prófétai tekintéllyel való nagyon csúnya visszaélésről is beszámolnak ezek az emberek, ám a visszaélés sohasem lehet önmagában elegendő érv a prófétálás helyes használata illetve a prófétai tekintéllyel való helyes élés ellen, mint ahogy a

tapasztalat hiánya sem. Meg kell tudjuk különböztetni azt, hogy azért idegenkedünk-e valamitől, mert az eltér az addigi tapasztalatainktól (tehát a kegyességi szemellenzőink miatt) vagy azért, mert eltér Isten Igéjétől. Az egyetlen hiteles viszonyítási pont, ez esetben is, nem a kegyességi tapasztalatunk (pozitív vagy negatív) vagy egyházi gyakorlatunk, hanem a Szentírás tekintélye, amit ha mindenféle tapasztalati elfogultság és előítélet nélkül tanulmányozunk, arra a következtetésre kell, hogy jussunk, hogy a prófétálás, azaz Isten direkt, személyes, aktuális kommunikációja ma is egy létező valóság Isten népe, azaz a gyülekezet életében, amit nem szabad elutasítanunk.

Zsid 12:25 Vigyázzatok, hogy vissza ne utasítsátok azt, **aki szól!** Mert ha azok nem menekültek meg, akik a földön szólót elutasították, mennyivel kevésbé mi, ha elfordulunk attól, **aki a mennyekből szól hozzánk.**

Miért nem hallom Isten hangját?

A fenti példákkal azt próbáltam bemutatni, hogy én (és sok más hívő testvérem) hogyan „hallom” Isten hangját, hogyan vezet engem Jézus és a Szentlélek. De valótlant állítanék, ha azt mondanám, hogy mindennaposak ezek az Isten vezetésével kapcsolatos tapasztalatok az életemben. Van úgy, hogy hetek, hónapok telnek el úgy, hogy semmilyen egyértelmű, természetfetti isteni megnyilvánulást nem tapasztalok és vannak időszakok, amikor sűrűn és intenzíven élem át Isten konkrét vezetését. Sokat gondolkodom azon, hogy mi lehet Isten hallgatásának az oka.

Először is, meg vagyok győződve róla, hogy Isten nem hallgat. Ő beszél, kommunikál és folyamatosan jelen van az életünkben, közel van és folyamatos, megszakítás nélküli közösségben van velünk, Jézus halála és feltámadása óta. Jézus megígérte, hogy „*én veletek vagyok minden nap a világ végéig*” (Mt 28:20). Ez pedig azt jelenti, hogy a hiba a mi hallókészülékünkben van. Milyen hallásproblémákra gondolok?

- Ahogy fentebb is utaltam rá, az Istennel való kommunikáció alapja a helyes apakép. Ha helytelenül gondolkodom a mennyei Apukámról, sok mindentől megfoszthatom magamat a Vele való kommunikációt illetően is.
- Ha eleve kizárom bizonyos módjait az Isten kommunikációjának (pl. Isten ma már nem üzen álmokon keresztül) és ezért egyszerűen figyelmen kívül hagyok bizonyos benyomásokat, impulzusokat, Isten élő kommunikációjának bizonyos megnyilvánulásait.
- Ha meglazul a közösségem az Atyával, pl. ha nem töltök időt Vele, ha hanyagolom a Vele való kapcsolatot vagy a közösséget más testvérekkel, az igeolvasást, imádságot, böjtöt, dicsőítést stb., azaz ha nem figyelek Rá.
- Ha eleve nem vagyok nyitott arra, hogy megtegyem, amit Isten kér tőlem, vagyis hogy mérlegelés nélkül, feltétlenül engedelmességek az én mennyei Édesapám szavának, bármit is kér tőlem.
- Ha tudatosan és kitaróan figyelmen kívül hagyom azt, amit Isten mond nekem (amiről Isten már egy ideje beszél velem), mert kényelmetlen, mert nem tetszik, mert szembe megy az elképzeléseimmel. Ez lehet pl. egy valamilyen bűnben való kitartás is. Nem arra gondolok, amikor valaki úgy tart ki a bűnben, hogy harcol ellene, szakítani akar vele, de még nem képes rá, hanem arra, amikor tudja, hogy bűnben él, de nem akar felhagyni vele, pedig Isten és a testvérek is többször figyelmeztették. Nem egyszer éltem át már azt, hogy éppen valamilyen kísértéssel/bűnnel folytatott küzdelemben erősödött fel Isten kommunikációja az életemben, aki szinte minden létező csatornán keresztül jelezte felém, hogy Ő továbbra is velem van, hogy nem jó, amit tenni szándékozom, és hogy tartsak ki a küzdelemben.

- Azt is megtanultam, hogy Isten nem mindig azonnal válaszol. Van, hogy napok, hetek, sőt hónapok is eltelnek, mire megkapom a választ egy-egy kérdésemre. A kommunikáció időzítése is Isten kezében van. Lehet, hogy időre van szükség ahhoz, hogy felkészüljek Isten válaszára és Istennek valamit el kell végeznie bennem, hogy megértsem és el tudjam fogadni azt, amit Isten akar mondani nekem.
- A Szentlélek vezetése és ajándékai (mint. pl. a prófétálás, ismeret beszéde) elválaszthatatlanok a Lélek gyümölcsetől. Sokan vágnak arra, hogy átéljék Isten vezetését, hogy próféciát, álmot vagy látomást kaphassanak, de közben hiányzik a Lélek gyümölcse (és a szentségre törekvés) az életükből. Vagy azért, mert megölték, megszorították a Szentlelket vagy azért, mert még mindig csak egy vallásos életet élnek és nem születtek még újjá, nem töltöttek be a Szentlélekkel és ezért még nincs élő, valódi kapcsolatuk Istennel. Ezek az emberek igazán nem is Istenre vágnak, hanem sokkal inkább az Ő ajándékaira csupán, valamilyen természetfeletti ajándék megtapasztalására és ebben próbálják megtalálni az identitásukat, értéküket, életüket. Nem Istent magát keresik, hanem csak az ajándékait. Nem Istent magát akarják, hanem csak Tőle akarnak valamit kapni.

Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy mit tehetek azért, hogy jobban halljam Isten hangját, módszerek és technikák helyett, egyszerűen csak arra bátorítanám, hogy keresse a Vele való közösséget, vágyjon az Atya közelségére és ragadjon meg minden eszközt és időt arra, hogy mélyíteni tudja ezt a közösséget (testvéri közösség, igeolvasás, ima, böjt, dicsőítés stb.). Mert ahogy mélyül a közösség és egyre közelebb érzem magam a mennyei Apukámhoz, úgy fogom egyre jobban hallani a hangját is. Ahogy Dávid írja: „*Gyönyörködj az Úrban és megadja szíved kérését*” (Zsolt 37:4).

Próféták és próféciák a Reformáció idején

Kidolgozás alatt... Forrás: Jeff Doles, *Miracles and Manifestations of the Holy Spirit in the History of the Church* (Walking Barefoot Ministries, 2009), 121-166.